

Cesta

11
2009

KŘESŤANSKÝ ČASOPIS PRO DĚTI

cena 7 Kč

Modlitba	3
První izraelští králové	4
Cvičte si paměť.....	5
Podobenství.....	6
Poznáváme Bibli.....	7
Na toulkách s Kuldou III.....	8
O psí Popelce.....	10
Tak málo chci	12
Soutěž o tři knihy	13
Putujeme s Bibli.....	14
Písnička.....	16

Vydavatel: Ústřední rada Církve československé husitské
 Adresa redakce: Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6, tel.: 220 398 107
 Šéfredaktorka: Mgr. Jana Krajčířiková, e-mail: jana.krajcirikova@ccsh.cz
 Tisk: Grafotechna Print s. r. o.
 Distribuce: A.L.L. production s. r. o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9,
 tel.: 234 092 870, e-mail: Rostislav.Gajdosik@predplatne.cz
 Objednávky a reklamace vyřizujte, prosím, přímo s distributorem.
 Ilustrace: H. Rokytová, M. Nováková, R. Scott a archiv časopisu Cesta
 Registrováno pod číslem MK ČR E 8426 dne 2. 2. 2000

Dobrý Bože,
zdá se, že listopad je nejsmutnější měsíc v roce.
Den je pořád kratší, každou chvilku prší, je zima.
Navíc lidé jezdí na hřbitovy.
Já mám hřbitovy rád.
Je tam taková zvláštní, klidná, trochu tajemná atmosféra.
A líbí se mi, jak jsou hroby hezky upravené,
plné květin a hořících svíček.
Také jezdíme ke hrobu naší babičky.
Nejsem smutný.
Vzpomínám na babičku a vím,
že teď už je u tebe a má se dobře.
Děkuji ti za to.
Amen.

5. Saul obětuje

Izraelci se neustále museli vypořádávat s nepřátelskými národy, které na ně útočily ze všech stran. Jedním z nich byli silní Amónci pod vedením Náchaše. Obklíčili izraelské město Jábeš. Jábešští muži se Náchašovi chtěli dobrovolně podrobit, on jim však vyhrožoval, že všem vyloupne pravé oko, aby je pokořil. Jábešští začali urychleně hledat pomoc od ostatních Izraelců.

Jakmile se o výhrůžkách Amónců dozvěděl Saul, velmi se rozhněval. Oral právě pole se spřežením dobytka. Rozsekal svůj dobytek na kusy a ty rozeslal po poslech do celého izraelského území se vzkazem: „Tohle se stane s dobytkem každému, kdo se mnou a se Samuelem nevytáhne do boje proti Amóncům!“

Všichni poslechli a pod Saulovým vedením nepříteli na hlavu porazili. Saul byl velmi statečný a po boji i velkomyslný k nepříteli. Pod Samuelovým vedením se pak všichni lidé shromáždili v Gilgálu, kde obětovali Hospodinu a oslavovali vítězství. Saul byl znovu potvrzen králem. Samuel jej i lid ovšem varoval, aby byli poslušní Hospodina, protože jedině tak obstojí.

Uplynul rok Saulovy vlády a znovu se chystal bojovat s Pelištejci. Shromáždilo se veliké vojsko a čekali, až přijde Samuel, aby jako kněz vykonal oběť Hospodinu, pronesl modlitby a boj mohl začít. Samuel však nepřicházel. Po týdnu se netrpěliví vojáci začali rozcházet. Saul už také ztratil trpělivost, a tak se nakonec rozhodl, že už dál čekat nebude a oběť vykoná sám. Prikázal zabít obětní zvíře a zapálit oheň, na který jej položili. Vtom přišel Samuel. Když viděl, že na něj nepočkali, pokáral Saula: „Počínal sis špatně. Hospodin ti dal příkaz, abys čekal na mě. Ty jsi jeho příkaz neposlechl. Kdybys byl poslušný, tvé království by obstálo. Takhle si však Bůh vyhlédl jiného krále místo tebe.“

Izraelci pak nakonec díky statečnosti Saulova syna Jónatana nad Pelištejci zvítězili, Saula však od té doby Bůh zavrhl.

Pros skupinku hráčů. – Na obrázku je třináct jmen z prvních pěti knih Starého zákona. Dívejte se na ně 30 vteřin, pak je zakryjte a napište ta, která jste si zapamatovali. Vyhrává ten, kdo jich napsal nejvíc.

Z.S.

7. O pokladu a perle

Dnes si stručně přiblížíme další dvě podobenství nebeského království. Obě jsou z Matoušova evangelia. Podobenství o pokladu v poli (Mt 13,44) zní: „Království nebeské je jako poklad ukrytý v poli, který někdo najde a skryje; z radosti nad tím jde, prodá všechno, co má, a koupí to pole.“ Podobenství o perle najdeme také pouze u Matouše a to hned v následujících verších (Mt 13,45-46): „Anebo

je království nebeské, jako když obchodník, který kupuje krásné perly, objeví jednu drahocennou perlu; jde, prodá všechno, co má, a koupí ji.“

Obě situace si jsou dost podobné. Někdo něco náhodou objevil. Něco, co je velmi krásné, velmi cenné. Má z toho obrovskou radost a je ochoten se vzdát všeho, co má, aby to mohl získat. Dělá to, protože ví, že se mu to vyplatí. Obchodník by těžko kupoval perlu, když by nebyl přesvědčen, že mu přinese zisk.

Setkat se s královstvím nebeským – setkat se s Pánem Ježíšem – může kdokoli a kdykoli, ve chvíli, na místě a způsobem zcela nečekaným. Pokud člověk pochopí, co všechno může tímto setkáním získat, nemrzí ho, že se na oplátku musí něčeho vzdát. Nejde pouze o majetek, o peníze – mohou to být některé zvyky, plány do budoucna, touhy. Ten nalezený poklad za to ovšem stojí.

Jde jen o to, abychom chodili světem s očima otevřenými – aby se nám nestalo, že projdeme kolem pokladu a vůbec si ho nevšimneme.

Jana Krajčířiková

Naše listopadové biblické otázky se týkají sourozenců v Bibli. Víte, jak se jmenovali sourozenci uvedených biblických postav? Pomůžte vám nápověda a biblický text v závorce. Svě odpovědi si můžete ověřit na str. 12.

- 1.** Jak se jmenoval Ábelův bratr? (Gn 4,1-2)
a) Noe, b) Kain, c) Samuel

- 2.** Jak se jmenoval bratr Izákova syna Ezaua? (Gn 25,25-26)
a) Jákob, b) Josef, c) Jan

- 3.** Jak se jmenovala Lábanova starší dcera, sestra Ráchel? (Gn 29,16)
a) Anna, b) Rebeka, c) Lea

- 4.** Jak se jmenovala sestra Marie (ještě měly bratra Lazara)? (J 11,1)
a) Alžběta, b) Marta, c) Lýdie

- 5.** Jaké jméno měl bratr Jakuba Zebedeova – jeden z Ježíšových učedníků? (Mt 10,2)
a) Jan, b) Jiří, c) Pavel

Objevuje se Smejčil – první část

Ale nejdřív se neobjevil Kulda. Totiž neobjevily ho děti, když se ráno podívaly z okna. Hleděly přes rybník Nohavici na ostrůvek s Černou tvrzí, odkud ještě včera za tmy svítil jejich nový kamarád jako malá veselá jiskřička. Ted čněla z jitřního oparu nad vodou jen holá věž s rozeklaným okrajem. Kam se ztratil Kulda?

Všichni čtyři příbuzní si tu otázku sdělovali jen očima, protože si včera slíbili, že o Kuldovi nikomu nepovědí. Ale i kdyby si počínali sebetajněji, otec Jurášek by si jejich chování jistě všiml a zajímal by se, oč jde. Jenže pan porybný se podíval z okna dřív než oni a neměl starost kulovobleskovou, nýbrž rybochovnou.

„Takový déšť včera,“ přemýšlel nahlas u snídaně; je to nezpůsob, ale v tomto případě se dá omluvit. „Tolik vody spadlo, přitom na rybníce jí nepřibylo a zdá se mi, že spíš ubylo. Kam se ta voda poděla? Do přítoků se budou tlačit ryby za kyslíkem. Nic bych za to nedal, že tam bude šmejdit ten zatracenej Smejčil, aby si upytlačil kapra. A já abych ho odtamtud honil, místoco bych se staral o vodu...“

Děti to slyšely, ale jak už to bývá, jejich starost jim byla přednější. Sotva si pan Jurášek odešel do předsíně nazout holínky, pražská Mirka to nevydržela.

„Jestli nás Kulda zradil a utek nám...“ ozvala se.

„To by neudělal,“ hájila ho Lucinka.

„Co když se mu něco stalo?“ napadlo Ríšu.

„Půjdeme mu na pomoc,“ rozhodl Martin.

„Ale jak?“ nevěděla si rady Mirka.

„Jednoduše.“ Martin vyběhl ven za otcem, který se chystal odjet svým terénním vozidlem zvaným koza a hovořil ještě s maminkou, která na dvorku krmila králíky. „Tati, můžem si vzít pramičku?“

„Jen si ji vemte,“ mávl rukou porybný. Svolil vřdycky, ale požádat ho o to byl zvyk a slušnost. „Počítám, že v ní bude napršeno...“

„Nezapomeňte se vrátit k obědu,“ připomněla maminka.

Děti seběhly po schodišti v kamenných základech domu k úvazišti nad hladinou rybníka, kde byly připoutány dvě pramičky. Dlouhá štíhlá loď, která

se používá pro vodění sítě při výlovu, z druhé, kratší a širší se příkrmovaly ryby. Otec Jurášek měl pravdu, v obou bylo na dlaň vody.

„Co teď?“ starala se Mirka.

Její místní bratranec Martin se jen pousmál, protože Lucinka, která věděla, kde co potřebného je, už mu podávala širokou lopatku, do jaké doma nametáme smetí. Ale nemyslete si, vyhazovat vodu z loďky, to se musí umět. Říšovi se zdálo, že to Martin dělá pomalu a lopatku si od něho vyžádal, jenže jen s ní napršenou vodu ze dna loďky nabral a chtěl ji odcáknout, lopatka mu ztěžkla v ruce a žbluňkla do rybníka.

„Kdo ji upustí, ten pro ni vlez!“ řekla Lucinka přísně.

Ještě že u úvaziště bylo mělko a na dně štěrk, dlouhému Říšovi se stačilo natáhnout a lopatku vylovil. Bylo na něm vidět, že by chtěl pádlovat, a zkušený veslař Martin mu slíbil, že ho to naučí. Děti se rozmístily po sedačkách, Martin zabral vesly a pramička zamířila přídíl k ostrůvku při opačném břehu rybníka. Byl to vlastně skalní útes, který vyběhl nejen nad zemský, ale i nad vodní povrch tak příhodně, že na něm mohla být postavena tvrz. Stalo se to však tak dávno, že o tom nebyly žádné záznamy.

„Uvnitř věže je tma,“ líčil Martin pražským příbuzným, „a i ve dne odamtud bývají vidět hvězdy. Pod věží je pramen tak studený, že kdybyste si v něm chtěli umýt ruce, museli byste si vzít rukavice - to říká táta.“

Ladislav Muška
(pokračování příště)

Děti, vy určitě znáte pohádku o Popelce.

No jasně, je to přece příběh děvčátka z malé chaloupky, děvčátka, které se pomocí dobrých kouzel proměnilo v krásnou princeznu. Kouzlo se podařilo hlavně proto, že dívka, které zlá macecha ukládala ty nejhorší práce, ta dívka zůstala milou a laskavou přítelkyní holoubků i zvířátek. A její krásu objevil mladý princ, když se Popelka umyla a oblékla do krásných šatů.

Já vám teď povím jiný příběh. Příběh, který se pohádce o Popelce hodně podobá. Tady máte hrneček kakaa, sedněte si a poslouchejte.

Byl jednou jeden hodný pán. Vůbec to nebyl král, ale mohl se třeba jmenovat Honza Král. Pracoval na jednom velkém statku a staral se o zvířata. Měl je rád a vždycky se snažil, aby jim nic nechybělo. A tak jej všechna zvířata na statku i v okolí měla také ráda.

Jednou se stalo, že na statek odněkud přiběhl cizí pes. Pan Král se jej s neobyčejnou laskavostí ujal i když všichni okolo mu říkali, ať cizího psa vyžene. Pejsek byl zubožený a špinavý. Vlastně to nebyl pes, ale psí dáma – fenka, kterou někdo vyhnal, protože měla přivést na svět štěňátka.

Štěňátka se hlásila na svět právě o Vánocích. Pan Král udělal všechno tak, aby se štěňátka narodila a rostla zdravě. Zřídil pro ně koutek, opatřil jim krmení a staral se o jejich mámu. Za pár týdnů běhala štěňátka vesele po celém velkém dvoře. Samozřejmě, že pejskové strkali všude své zvědavé čumáčky a podařilo se jim řádně se ušpinit. Jejich máma už si s nimi nevěděla rady. Byli čím dál nezbednější a úspěšnější. Vůbec se nechtěli každý večer vykoupat – o čištění zoubků ani nemluvě.

Pan Král se rozhodl, že štěňata už jsou dost velká, aby mohla najít svou novou smečku, novou rodinu. A tak se brzy našli další hodní lidé, kteří si pejsky odvezli do svých domovů.

Mezi štěňátky byla také jedna malá psí slečna. Když si pro ni její nová paní přijela, byla malá fenka celá šedivá. Vypadala, jako by se popelila se slepičkami. Byla také hodně vystrašená. Nevěděla, co ji v cizím světě čeká.

Nová paní nebyla zlá macecha, ale hodná maminka. Každá hodná maminka svoje děťátko večer vykoupe. A tak nová maminka malou šedivou psí holčičku vykoupala. Jaké bylo její překvapení, když se z šedivé Popelušky vyklubala hezoučká bílá princeznička. Že jde o princeznu, to poznala paní Nová podle zlatých oušek a zlatého pruhu na zádech malé fenky. A taky podle toho, že přece vyrostla u samého pana Krále.

Dál ten příběh pokračoval jako ta nejkrásnější pohádka: A žili spolu šťastně až do smrti a dobře se jim spolu vedlo.

Svatava Mášová

Já nechci novou mikinu,
nechci ani vestu,
já nechci žádný počítač,
jen tebe, mami, když jdu spát.
Příjemné teplo mají tvé ruce,
když hladí moje vlásky,
i slova, co umí uklidnit,
když tíseň mám a chci se přitulit.
Já nechci sliby, já chci tebe,
tvou ruku na mém polštáři,
vidět oči, které se rozzáří,
když máš mne vedle sebe.

Anna Kojanová

Milé děti, v naší listopadové osmisměrce se ukryla spousta listnatých stromů. Když je všechny najdete a vyškrtáte, dozvíte se, co už jistě víte. Pošlete nám tajenku nejpozději do poloviny prosince a v lednu tři z vás vylosujeme a pošleme jim knihu.

S	T	A	K	Ň	U	R	E	M	O	R	O
A	R	U	K	A	S	M	Y	S	Z	E	B
H	L	O	H	Y	S	L	I	V	O	Ň	S
R	O	V	A	J	B	K	B	Á	Ř	E	J
E	B	Ř	Í	Z	A	A	O	L	P	Ň	C
B	U	D	E	É	E	B	B	O	T	E	E
U	H	R	U	Š	E	Ň	L	P	V	Š	S
J	K	L	L	A	A	V	A	O	D	I	M
I	A	O	K	K	P	K	R	T	Ň	V	Í
L	A	S	J	Á	Í	Í	K	B	E	S	N
M	I	P	A	T	J	A	L	N	A	K	A
L	B	U	K	N	A	T	A	L	P	H	U

Akát

Babyka

Bez

Bříza

Buk

Cesmína

Dub

Habr

Hloh

Hrušeň

Jabloň

Jasan

Javor

Jeřáb

Jilm

Jírovec

Lípa

Líska

Meruňka

Olše

Ořešák

Osika

Platan

Sakura

Slivoň

Topol

Višeň

Vrba

Blahopřejeme výhercům soutěže z čísla srpen-září 2009

(správné řešení: číslo na štetci; „šupiny“ na zavíracím nožiku; knoflíkové dírky; obrys hvězdy; chybějící míček)

Jan Věchet z Nové Paky, Zuzana Vojtová z Kolína a Pavel Smolka z Přelouče

11. Filipy (Filipis)

O cestě apoštola Pavla do Filip se dočteme ve Skutcích 16,11-40. Také tady ho potkala mnohá dobrodružství. Seznámil se zde s místní obchodnicí s purpurem, která se jmenovala Lydie. Uvěřila, že Ježíš je Spasitel, a nechala se s celou svou rodinou i služebnictvem pokřtít. Na její pozvání bydlel od té doby Pavel se Silasem v jejím domě.

O něco později zbavil Pavel jednu mladou otrokyni zlého ducha, který jí umožňoval věštit. Tím si Pavel znepřátelil její majitele, kteří na jejím věštění vydělávali. Dosáhli toho, že Pavel i Silas skončili ve vězení.

Zde je potkala další pozoruhodná příhoda. Když se v noci modlili a zpěvem oslavovali Boha, nastalo zemětřesení, které všem vězňům otevřelo cestu ven. Nikdo však neutekl. Když to žalárník viděl, uvěřil také v Krista a nechal se s celou rodinou pokřtít.

Ve Filipech vznikla živá křesťanská obec. Filipským také Pavel adresoval jeden ze svých pastýřských listů z vězení. Nám se v Bibli dochoval dodnes.

Město Filipy založil král Filip II., otec Alexandra Velikého, roku 356 před Kristem. Podle něj také dostalo své jméno. Filipy najdeme v oblasti Řecké Makedonie, ta leží na východě Řecka, kousek od Egejského moře. V době apoštola Pavla to bylo nejvýznamnější město severní Makedonie. Tehdy bylo římskou kolonií. Nyní se jmenuje Filippi. Město se rozkládá na vrcholu

kopce. V současnosti má necelých 11 tisíc obyvatel. Bylo zničeno ve 14. století Turky. Nynější Filipy jsou kousek od trosk starých Filip. Kdysi dávno město chránilo důležitou obchodní stezku a zlaté doly ve svém okolí. V roce 42 před Kristem se blízko Filip odehrála důležitá bitva o římskou císařskou korunu mezi Markem Antoniem a Octavianem na jedné straně a vrahy Caesara Brutem a Kasim na druhé straně. Brutus a Kasius byli na hlavu poraženi, čímž bylo definitivně rozhodnuto o konci republiky v Římě. Město bylo potom věnováno vojákům z vítězného vojska a bylo nazýváno Malý Řím. Křesťanství bylo ve Filipcích živé a během staletí zde bylo postaveno 7 kostelů, které se údajně krásou mohly rovnat kostelům Konstantinopole nebo Soluně. V 6. století město zničili Slované, a jeho zkáza byla završena zemětřesením v 7. století. Nyní z původních Filip zbyly už jen trosky.

Pod - vo - ěer tvá če - lí - dka,
 co k sle - pi - ci ku - fá - tka,
 k o - chra - ně tvé hle - dí - me,
 la - ska - vy Ho - spo - dí - no.

(tuto písničku možná znáte z Karafiátových Broučků)

2. Že jsi ráčil z milosti
 zdraví dáti stálosti
 tento celý dnešní den,
 budiž za to veleben.

3. Poněvadž pak mnohý hřích
 nacházíme v tělech svých,
 odpusť hříchy poznovu
 v zasloužení Kristovu.

4. Pokojné nám noci přej,
 zlému škodný překaz rej,
 doufající hlouček svůj
 mocnou stráží opatruj!

5. Snům nás nedej mámiti,
 pokojně noc strávití,
 abychom, teď zemdeni,
 povstali osvěženi.

